

stet paa hans Bopæl, har der i Udvalget været delte Meninger om Tilraadeligheden heraf, og navnlig har der været overveiende Betænkelse ved at indrømme Gyldigheden af den personlige Forkyndelse for Indstævnte udenfor hans Bopæl, uden at Forkyndelse paa denne først forgjæves har været forsøgt. Naar man er gaaet ind paa den personlige Forkyndelse med denne Betingelse, har man fremdeles anset det for rigtigst, i Forbindelse dermed at opstille strengere Krav i Henseende til de Personers Stilling, for hvem Forkyndelse gyldig kan ske paa Indstævntes Bopæl i hans Fraværelse, medens man da paa den anden Side mener, at saadan Forkyndelse foruden paa Indstævntes Bopæl ogsaa maa kunne ske paa hans Kontor, Forretningslokale eller andet Sted, hvor til han ved sin Virksomhed til Stadsighed er knyttet. Yderligere lægger Udvalget Vægt paa, at der altid ved Stævningens Forkyndelse afleveres Gjenpart af den; i saa Fald turde Dplæsningen i Reglen være unødvendig, og, idet en saadan Dplæsning af Nogle anses for i flere Tilfælde at kunne være ubehagelig for Indstævnte, foreslaaes det, at den ikke maa finde Sted, undtagen Indstævnte udtrykkelig begjærer det.

Det bemærkes endelig, at ligesom der ved Sagens første Behandling i Thinget i Samlingens første Afdeling af den daværende Folketingsmand for Færøerne blev ytret Tvivl, om de foreslaaede Tidsbestemmelser alle vilde være uden Betænkelse for Færøernes Vedkommende, saaledes har Udvalget ment, at de særlige Forhold paa disse Øer i det Hele kunde gjøre det tilraadeligt at undertaste Sagen en nærmere Prøvelse; man foreslaar derfor, at Loven ikke skal gjælde Færøerne. — At Tidsbestemmelserne i Udkastets § 9 maa forandres, da det er givet, at Loven næppe vil kunne udkomme før 1ste April 1890, er en Selvfølge; man skal kun tilføie, at Udvalget har troet, at det i det Hele vilde være rigtigst at give

en ikke ganske kort Tidsfrist for Lovens Strafftræden.

Efter disse mere almindelige Antydninger skal Udvalget tillade sig at gjøre nogle korte Bemærkninger med Hensyn til Udkastets enkelte Paragrafer.

Begyndelsen af det første Stykke i § 1 har man anset det for rigtigst at affatte lidt anderledes, navnlig for at gjøre det klart, at Reglen om Stævnevarslet kun kommer til Anvendelse i borgerlige Retsager, men paa den anden Side gjælder for Stævninger saavel til Dverret og Høiesteret som til Underret. Stævninger til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn antager man uden mindste Ulempe at kunne bringe ind under de givne almindelige Regler, naar der kun tages et Forbehold med Hensyn til den særegne Bestemmelse i Sø- og Handelsretslovens § 23 om kortere Varsel i paatrængende Tilfælde. — I Stedet for Henvisningen i Paragrafens næstsidste Stykke til de gjældende Regler om kortere Stævnevarsel i visse Sager, foreslaar man i Loven at optage, hvad der skal være Regel i disse Sager, nemlig private Politisager og Gjæsteretsager. Men derhos mener Udvalget, at der er al Føie til at benytte denne Leilighed til at forandre de i flere Henseender uheldige nugjældende Regler, hvorved man henviser til det nedenfor anførte Endringsforslag. Ved Affattelsen af dette har man tilstøttet at gjøre det klart, at det kortere Stævnevarsel kun kommer til Anvendelse i Politis- og Gjæsteretsager i første Instants, hvilket formentlig udtrykkes ved at sige, at det er til Politiret og Gjæsteret, at Varslet er det foreslaaede kortere Varsel; i anden og tredje Instants bliver Varslet altsaa fremdeles det i Paragrafens 1ste Stykke bestemte almindelige Varsel. Ved §§ 2, 4 og 5 findes Titet at erindre, og det er saaledes, af de